

Громадська організація

МАЙДАН СТРИЙЩИНИ

БУДЬ АКТИВНИМ: ВСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТЕБЕ

- «Де армія залежить від народу, рано чи пізно виявиться, що влада залежить від армії» (Антуан де Рівароль)
- «Війна буде повторюватися до тих пір, поки питання про неї буде вирішуватися не тими, хто помирає на полі бою» (Анрі Барбюс)
- «Самодури дуже любили наводити всюди порядок. Так, що там, де колись росло жито, - залишився лише порядок. Де ходила всіляка худоба, - лишився самий порядок. Де росли колись гаї, - лишився самий порядок» (Павло Штепа, «Московство»)
- Професор Г.Кілтман писав: «Українців прозвано «британцями Східної Європи». Дуже влучно! Українці, як і британці, своєю ініціативністю, працьовитістю створили цивілізацію і культуру вищу за ту, що їх оточувала. Також українці, як і британці, мають (на погляд їхніх ворогів) ту хибу, що не розуміють, що їх перемажено. Англо – сакси були і є творцями цивілізації на диких землях усіх п'яти континентів. Зрівнятися з ними можуть лише українці. Так і в південній Україні українці перемогли своїм мирним творчим генієм величезну деспотичну силу московської імперії, що не допускала Україну до Чорного моря».

Обіжник квітень 2015 р.

Об'єднуємося для спільної мети

На нашому обіжнику недаремно є гасло – **«Будь активним – все залежить від тебе»**. Ті люди та громадські організації, з якими ми об'єднали свої зусилля, працюють, не чекаючи, поки хтось попросить. А спільні добрі ідеї, як правило, швидко дають добрий результат.

Проведено акцію «Збери Великодній кошик для воїна в зоні АТО». Свідомість та добросердечність громадян Стрийщини показав Великдень. До Великоднього кошика нашим захисникам стріяни поклали паски, ковбаси, шинки, шпундерки, бурячки, хрін, крашанки та писанки, солодощі - пляцки, цукерки, компоти, соки, масло, сир... Мусіли також додати більше 300 пачок цигарок. Намагалися не забути нікого і по - можливості послати у всі підрозділи, де є наші стріяни. Відправлено в: Гірське - 1020 кг, Миргород - 612 кг, Артемівськ - 20 кг, Лисичанськ - 82 кг, Сватове - 34 кг, Цюрупінськ - 204 кг, Маріуполь (разом з управлінням Стрийською єпархією) - 815 кг, Чугуїв - 11 кг, Сєверодонецьк - 91 кг, Новоайдар - 33 кг, Покровське - 23 кг. Відвезли Великодні смаколики також в Остріг, де пригостили не тільки стріяни, а й тих вояків, які далеко від хати, з інших областей України та хотілося, щоб цей день став для них радісним. Не забули і про ДУК – ПС та нашу частину, що в Стрию. Всього відправлено біля 3 тонн вантажу.

Велика подяка всім, хто поділився своєю радістю з вояками. Велика подяка «Новій пошті» за надану можливість безкоштовно надіслати Великодні посилки.

Зранку - дзвінок - "Їдуть наші хлопці на дембель". Звичайно, все залишаємо осторонь, крім важливого - зустріти і привітати, оточити увагою, бо вони - герої. Все пройшло чудово - зустріч в

супроводі ДАІ, біля Народного Дому діти, прапори, квіти, подарунки, обійми, сльози, "героям слава!", короткі інтерв'ю, одним словом - радість зустрічі. Слава Богу, живі і неушкоджені. Вдома бійці 24 омб.

Відвідали наших вояків у тренувальному таборі в Раковці. Бійці Національної гвардії в свою чергу підписалися на прапорі, який ми урочисто 8 травня передали учням ЗОШ №3.

Разом з Молодіжним націоналістичним конгресом в рамках кіномарафону нескорених націй в квітні організували показ фільмів «П'ять днів у серпні» та «Живе Беларусь». Покази таких патріотичних фільмів будуть продовжуватися.

Тепер трохи детальніше про допомогу добровольчому батальйону ОУН, яку надаємо в тісній співпраці з міським осередком Конгресу українських націоналістів. Починаючи з грудня 2014 року члени міської організації КУНу зібрали 67290 грн., з яких – 9000 грн. вкладено у придбання і підготовку броневих автомобіля, речей та продуктів зібрано та закуплено на 13 000 грн. Також відправлено бронезилет, 3 маскувальні сітки, 26 рюкзаків, закуплена камуфляжна форма та тактичні рукавиці. Маємо подяку від керівництва добровольчого батальйону ОУН. Конгрес українських націоналістів допомагає в збиранні коштів для поранених, приймав участь у акції «Збери Великодній кошик для воїна в зоні АТО».

Нажаль, окупант та московська імперія не припиняє війну проти нас, а наші воїни потребують допомоги. Тому ми мусимо зробити все можливе для того, щоб вони відчували постійно нашу підтримку. І ми будемо їх підтримувати.

Христос Воскрес! Воскресне Україна!

Інформація про демобілізацію

Згідно з Законом України
«Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію»

- **мобілізація** - комплекс заходів, здійснюваних з метою планомірного переведення національної економіки, діяльності органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій на функціонування в умовах особливого періоду, а Збройних Сил України, інших військових формувань, Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту - на організацію і штати воєнного часу.

Мобілізація може бути загальною або частковою та проводиться відкрито чи приховано. Демобілізація осіб, які призвані до лав Збройних Сил України та інших військових формувань, оголошується указом Президента України.

- **Часткова мобілізація** може проводитися в окремих місцевостях держави, а також стосуватися певної частини національної економіки, Збройних Сил України, інших військових формувань, Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту, підприємств, установ і організацій.

- Вид, обсяги, порядок і строк проведення мобілізації визначаються Президентом України в рішенні про її проведення;

- Верховна Рада України відповідно до Конституції України (254к/96-ВР) здійснює законодавче регулювання питань мобілізаційної підготовки та мобілізації, визначає відповідні видатки з Державного бюджету України, затверджує протягом двох днів з моменту звернення Президента України укази про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію

Важливо:

1. Демобілізація осіб, які призвані до лав Збройних Сил України та інших військових формувань, оголошується указом Президента України.

2. Станом на 06.05.2015 року згідно з пунктом 3 Указу Президента України «Про часткову мобілізацію» №15/2015 від 14.01.2015 року у період з 18 березня по 1 травня 2015 року проведено звільнення в запас (демобілізацію) військовослужбовців, які були призвані на військову службу під час мобілізації, на особливий період відповідно до Указу Президента України від 17 березня 2014 року № 303 "Про часткову мобілізацію" тобто під час так званої першої хвилі мобілізації у березні-квітні 2014 року.

3. 6.05. 2015 року підписано Указ Президента України № 254/2015 «Про звільнення в запас військовослужбовців, які були призвані на військову службу під час мобілізації, на особливий період відповідно до Указу Президента України від 6 травня 2014 року № 454 "Про часткову мобілізацію". Згідно з Указом № 254/2015 у травні – липні 2015 року будуть звільнені у запас військовослужбовці, призвані за мобілізацією у травні – червні 2014 року.

4. Згідно з інформацією Прес-служби Генерального штабу Збройних Сил України від 05.05.2015 року демобілізація військовослужбовців, які призивалися під час другої хвилі мобілізації у травні – червні 2014 року буде проведена згідно плану з 15 травня 2015 року.

Чекаємо додому наших земляків!

*Підготував інформацію юрист,
член Правління ГО «МайСтр» Олександр Сікілінда*

Волонтер - це зараз ключове слово

Громадська організація "Майдан Стрийщини", яка на даний час своїм пріоритетним завданням ставить допомогу українській армії, об'єднала свої зусилля з Народною самообороною Львівщини.

Так з'являється більше реальних можливостей допомогти нашим воякам. Ключовим словом залишається - "волонтер".

Волонтери - хто вони? Які вони? Може вони не такі, як всі? На вигляд - звичайні люди, а все ж, особливі - щирі, свідомі своїх дій, рішучі, наполегливі, просто люди з красивою душею. З іншої сторони, саме так будується громадянське суспільство.

Якщо не буде громадян, які свідомо можуть зробити вибір, то не буде розвитку не тільки на вашій вулиці, у вашій країні, але і планети. Споживацтво - не просто порок, це - велике свинство. Волонтер - це громадянин. На таких тримається світ.

26 квітня в Народному Домі дякували і низько кланялися волонтерам за їх труд.

Завдяки волонтерській роботі захисники України відчують постійну турботу про них. Внесок волонтерів в розбудову незалежної України незаперечний і надзвичайно важливий.

Сталін та Гітлер: знайди відмінності

У Сталіна	У Гітлера
Червоний прапор	Червоний прапор
Правив від імені робітничого класу. Система влади називалася диктатурою пролетаріату.	Правив від імені робітничого класу. Його партія називалася робітничою.
Ненавидів демократію і боровся з нею.	Ненавидів демократію і боровся з нею
Будував соціалізм.	Будував соціалізм.
Вважав свій шлях до соціалізму єдино правильним, а всі інші шляхи відхиленням від генеральної лінії	Вважав свій шлях до соціалізму єдино правильним, а всі інші шляхи збоченням
Нещадно знищував всіх, хто відступав від правильного шляху	Соратників по партії, які відхилялися від правильного шляху нещадно знищував
Плани п'ятирічні	Чотирирічний план
Одна партія у влади, інші в тюрмі	Одна партія у влади, інші в тюрмі
Партія стояла над державою, країною керували партійні вожді	Партія стояла над державою, країною керували партійні вожді
З'їзди партії перетворені на грандіозні вистави	З'їзди партії перетворені на грандіозні вистави
Головні свята в імперії - 1 травня, 7-8 листопада	Головні свята в імперії - 1 травня, 8-9 листопада
Комсомол і молоді сталінці	Гітлерюгент і молоді гітлерівці
Вождь (однакове значення в	Фюрер (однакове значення в перекладі)

перекладі)	
Планував знести Москву і на її місці побудувати нове місто з циклопічних споруд	Планував знести Берлін і на його місці побудувати нове місто з циклопічних споруд
Був людиною ззовні. Він не був ані росіянином , ані слов'янином	Був людиною ззовні, до моменту приходу до влади не мав німецького громадянства
Рідко запрошував іноземних гостей у свою кремлівську квартиру і ті були вражені скромністю житла: простий стіл, шафа, залізне ліжко, сіра солдатська ковдра у чорні смужки	Простий стіл, шафа, залізне ліжко, сіра солдатська ковдра у білі смужки. Світ був вражений скромністю помешкання
У безлюдних місцях серед казкової природи будував дуже затишні і добре захищені резиденції-фортеці, які ніяк не нагадували келію відлюдника	У безлюдних місцях серед казкової природи зводив неприступні резиденції-фортеці не шкодуючи граніту
Любив грандіозні споруди. У Москві заклав найбільший будинок світу – Палац Рад (висота 400 м). Зверху височіла стометрова статуя Леніна. Роботи по спорудженню велися одночасно з Берліном	Любив грандіозні споруди. У Берліні заклав найбільший будинок світу – Будинок зборів. Купол будинку – 250 м діаметром. Головний зал повинен був вміщати 160-180 тисяч осіб. Роботи по спорудженню велися одночасно з Москвою.

Складено за матеріалами відомого російського ексиптигуна та дослідника Другої Світової Війни Віктора Суворова

«З НАМИ СИЛА, З НАМИ ВОЛЯ І ПРАВДА СВЯТАЯ»

«Терпи, терпи – терпець тебе шліфує,
Сталить твій дух. Отож терпи, терпи.»

Василь Стус

Переді мною сидить хлопець-красень. З таких художники пишуть картини козаків. Дещо напружений, думками далеко звідси, бо поспішає. Сьогодні знову їде туди, де на нього чекають не менше, ніж вдома. Поступово повертається думками до спогадів і розмова пішла про нього, його товаришів – тих, з ким стояв на Майдані, з ким воює зараз.

Знайомтесь: Андрій Гуда, 22 роки, стриянин, випускник третьої школи. 2 червня в нього захист диплому. Буде інженером зі зварювання. Доброволець полку «Азов». Додому приїхав у відпустку, а вона така коротка... Треба все встигнути: з рідними погомоніти, родину відвідати, з друзями зустрітись, з коханою дівчиною обійнятися, - і знову на передову.

Уявляю собі, як крається серце матері Оксани, яка сидить поруч, бо ж через кілька годин син знову від'їжджає. І знову почнеться «тягучка»: Андрійко має подзвонити, а вчора по телевізору у вечірній програмі передали, що в тій місцевості був сильний обстріл, а чи не дай, Боже, хтось загинув чи поранений, - тисяча думок крутиться в голові... І не раз їй снилося, що закінчилася війна і, як у Шевченка він, її Андрійко, уже засватаний, жонатий... Але жорстока дійсність повертає вранці до реальності. І вир думок в голові не тільки за свого, але й за інших хлопців, котрі сьогодні в прямому розумінні слова нас захищають від ворога. А їй треба їхати у Хмельницький, щоб купити нову форму, берці, шкарпетки, бо тут їй продадуть дешевше. Саме її, Оксану Гуду, тут вже приймають як стару добру знайому, котра

підчується про всіх синопків з АТО. Господи, бережи її і таких тисячі інших матерів, котрі здригаються від кожного дзвінка звідти, з передової. І не дай Господи, щоб з його телефону подзвонив хтось інший,- увесь час відганяє цю думку. А тут єдиний син, її одне очко, як кажуть в нас у Галичині.

Тільки починаємо розмову, дзвонить дідусь, запрошує на свіжі вареники. Та, мабуть, Андрійко не встигне, бо ще речі треба зібрати.

Нарешті починаємо розмову. Про себе Андрій розповідає дуже лаконічно, так, ніби все це не так важливо, між іншим. Був на Майдані. Це звучить так невимушено. Тільки не каже, що такі, як він з дерев'яними щитами йшли проти озброєного ворога. А їх, багатьох хлопчиків, котрим тільки «вуса засіялися», будуть безжально розстрілювати снайпери, витончено жорстоко цілячись в око або шию, або в серце. І коли ми заливались сльозами, сидячи в своїх домівках на дивані, бо бути разом з ними вже ні сили, ні вік не дозволяють, ці безвусі хлопчаки прийняли перший бій. І гинули. Так розпочала свій кривавий лік перша Сотня. Господи, даруй їм усім Царство Небесне! І якщо згадати ті дні Майдану, перед очима похорони, похорони... І палке слово юного вірменина з екрану «Борітеся – поборете, вам Бог помагає...», а в вухах досі звучить «Пливе кача». Пісня, яка стала поминальним Гімном, рвала душу і закликала йти далі і вже зі зброєю, а не з дерев'яними щитами та палицями, боронити рідну землю.

Там, на Майдані, вперше відчув себе дорослим і, не питаючи згоди мами Оксани, Андрій прийняв рішення йти в АТО. Мамі подзвонив і сказав коротко, по-дорослому: «Йду воювати!» Так 20 грудня минулого року став добровольцем «Азову». Зараз «Азов» у підпорядкуванні МВС. В Києві пройшов першу військову підготовку.

Маючи з дитинства вроджену ваду серця, від військової підготовки був звільнений. Це я пишу для тих «сачкістів», які шукають в собі хвороби, щоб не піти на фронт.

Потім поїхав в Гурзуф до товариша, з яким був на Майдані. На головне питання, чому поїхав воювати, відповідає, що поїхав за ідею, щоб «нашу землю засівали пшеницею, а не гільзами». Андрій в Пласті з 10-го класу. Саме тут отримав добру патріотичну підготовку, хоча перші уроки патріотизму виніс з дому. В Пласті познайомився з багатьма добрими, відважними друзями, тут його навчили перших навиків виживання у важких умовах. Не відкидає думки, що після війни піде вчитися на військового або буде служити в МВС. Тут може придатися фах, здобутий в інституті. Тепер у наших мужчин змінилося відношення до військових та міліціонерів. Хоча всі розуміють, що в керівництві мало що змінилося.

В АТО «Азов» створив загін ОЗСП. Андрій у інформаційній службі. Одночасно є водієм подарованого волонтерами джипа. Не раз доводилося втікати на джипі з-під обстрілу, бо ж хотілося відзняти все «найгостріше», найцікавіше. Для історії, для пам'яті.

Яке твоє враження від маріупольців, зокрема від молоді?
- Насамперед хочу запевнити всіх, що ЗСУ будуть стояти там до останнього. Стратегічно Маріуполь – це вихід до моря, індустріально насичений. Думки і переконання у місцевих зараз дуже змінилися. Найголовніше те, що там вже є патріотично налаштована молодь, яка добре розуміє, хто ворог. Вона замінить ту стару «гнилу гвардію».

А якщо брати у відсотковому вимірі, яке співвідношення тих, хто нічого не хоче змінювати і «нових», інакше мислячих?

- 20% - це т.зв. «ватники», тільки 20-25%% патріотично налаштованих людей, а решта 50-60%% - це сіра маса, яка хоче, щоб її захистили. Проукраїнське населення допомагає зводити укріплення. Сіра маса хоче, щоб зробилося все само по собі. Є ще одна категорія – проросійська. Ті напиваються і горланячи російські лозунги йдуть «за Родіну!» Ось тільки «родіна» в них своя. А жити хочуть тут. Так у Восточному районі жила дівчинка, яка в себе на сторінці інтернету просила: «Путин, приди!» Прийшли путінські війська, її вбили під час обстрілу. Вже не просить.

А як ситуація з українськими ЗМІ?

- Зараз вже можна дивитися українське телебачення, кілька програм. Можна купити українські газети. По школах проводять уроки мужності, де діти можуть почути розповіді військових. Хоча, іноді трапляється, що ці самі діти вдома чують зовсім інакше.

А як до вас відноситься місцеве населення?

- По-різному. Є дуже доброзичливі люди. Коли виїжджали з Широкіного, одна жінка побігла за нашою машиною, несучи в торбині для нас домашні яйця, молоко. Багато людей досі тримають худобу, сподіваючись, що війна раніше чи пізніше закінчиться.

Що ти можеш сказати про військове керівництво?

- (Тут ви почуєте дещо інші думки, ніж пише наша преса.) Цих людей ми поважаємо, бо наше керівництво вибране нами. Я можу відзначити особливо відповідальне відношення до нас і увагу як Турчинова, так і Авакова. Так Аваков завжди старається щось нам передати, так само Турчинов. Вони дуже ретельно вивчають наші потреби. А ось Семенченко - піариться. Наш комбат – Білецький.

Він піаром не займається, хоча він, як і Семенченко народний депутат. В операції під Широкине він був на чолі наступу. Він - як батько для кожного воїна: зазирне в кожний куточок, кожний окоп чи бліндаж. Він переживає за кожного бійця.

Чи є у вас вихідні і як ви розпоряджаєтеся вільним часом?

- Вільний час залежить від бойової активності. Коли спокійно, йдемо в тренажерний зал, прогулятися містом, читаємо. Живемо в пристосованому приміщенні маріупольської школи.

Чи часто вас «турбує» ворожа сторона?

- Недалеко від Маріуполя розташовані «гради». В лютому вони зробили перші обстріли Маріуполя. Тоді загинуло 110 чоловік. Саме дехто з маріупольців «прозрів», відкрилися очі на нашого східного сусіда. Після цього масованого обстрілу сумніви розвіялися.

А як маються справи зі збройним забезпеченням?

- Пригадую, коли ми приїхали сюди, дідусь подзвонив і питав чи вистачає зброї. Гірка правда полягає в тому, що наші вороги воюють проти нас зброєю, яка виготовлена в Україні: «оплоти», «булати», міномети... Російський генерал був обстріляний з нашого гранатомета.

Чи багато покинутих тварин?

- Приїхали під Широкине, зустріли худючого алабая. Виявляється, його господар лежить паралізований, годувати нічим. Подарував собаку нам. Артилеристи «усиновили». А вона така худюща... Ми тиждень відпоювали пса солодкою водою, потім поступово почали годувати. Зараз це – пес-красень. Люди просто відпускають на

волю тварин. Дуже багато бродячих кіз, кроликів, корів. Хоч би скоріше все це закінчилося.

А якою ти бачиш перспективу українського війська?

- Моя думка така, що всі силові структури мають сформуватися з тих, хто був у АТО. Якщо брати в порівнянні, то ми – ті собаки, що виросли без ланцюга. Ми – вільні духом в першу чергу. Тут, на передовій часто сниться дім, хочеться додому. Приїжджаєш – бачиш, що у владі нічого не міняється. Від цього все незрозуміло. Коли там, - знаєш хто тобі друг, хто ворог, принаймні є свій, військовий порядок. Наших поранених і загиблих хлопців дуже шкода.

Чи дотримуетесь ви якихось своїх традицій?

- «Азов» має свою молитву. Це молитва українського націоналіста, яку я давав як клятву в Києві при вступі в добровольчий батальйон. Є традиція відмовляти цю молитву, коли прощаємося із загиблими друзями. Взагалі в «Азові» є бійці, які сповідують різні вірування і відповідно традиції, але всі підпорядковані одній дисципліні. Щоб потрапити в Азов, має бути чиясь запорака, хто тебе знає. Коли загинув один з наших потомственних козаків, його поховали за старим дохристиянським звичаєм: його прах розвіяли. Є хлопці, які сповідують нехристиянську віру. Всі ми живемо дружньо, з повагою відносимося до переконань кожного. Взагалі, мене цікавить все, що пов'язане з минувшиною нашого народу. Зі мною є хлопці, які займалися військовою історичною реконструкцією. Я цим займався до Майдану, ми влаштовували на святі міста показові виступи. Кожен з нас має якийсь свій оберіг: вервицю чи просто натільний хрестик, якийсь домашній оберіг. Мене цікавлять вірування північних народів, тому в мене хрестик, але не такий, який ви маєте, а саме перехрестя в колі (показує).

Твоє відношення до тих, хто сьогодні «косить» від армії.

Чесно кажу, я би їх клеймив як в часи Спарти. Зневажаю – мало сказано. Є й такі, які відбули свій термін служби і чимскоріш додому. Страшно. Страшно, коли йде війна.

Що би ти зробив перше, щоб припинити цю війну?

- Я би закрив кордони, але це стане реально можливим тільки через кілька років.

В нашому батальйоні є різні люди, зокрема кримчани. Всі вони воюють за мир в Україні, кожен має своє завдання. Хоча свідомий того, що закривши кордони, війна не зупиниться. Я працюю в інформаційній службі. Зокрема, багато фотографую під час обстрілів.

Яке забезпечення на сьогоднішній день?

Сьогодні ми забезпечені всім, в першу чергу дякуючи волонтерам. Саме волонтери забезпечили нас нелетальними засобами.

А як щодо дисципліни?

В «Азові» категорично заборонений алкоголь і наркотики. Після ротації обов'язкова перевірка на наявність в крові алкоголю.

Нас тут галичан багато, а проблема на всіх одна. Моє бачення вирішення проблеми наркоманії – на примусові роботи їх всіх. І тільки, коли він заробить на тарілку страви – погодувати його. Позбавити їх прав на все.

Про що мрієш зі своїми друзями, коли є вільний час?

- Дзвоню додому кожен день, щоб не хвилювалися. А взагалі мріємо про те, що після повернення будемо міняти країну.

Ми бачимо майбутнє без розшарування на бідних і багатих. В першу чергу - це має бути здорове суспільство. Чому 9 з 10 мають працювати на 10-го? У нас зі східняками різний менталітет. Але в них один плюс – якщо народжується геній, то на всі часи (як Шевченко). Не думайте, що всі враз забули про своє коріння. В селі Лебединське старі люди розмовляють надзвичайно чистою і гарною українською мовою. А школа яка в них гарна і добре забезпечена. Я в школі дуже любив хімію. Тож коли потрапив в кабінет хімії, забув про все на світі, мені здавалося, що я в школі: почав робити різні досліди. Зараз там живуть солдати.

Яка твоя думка про наше військове керівництво?

- Одним словом – боягузи. Треба чимось пожертвувати. Я вважаю, що треба зібрати всі сили в кулак. Встановити нормальний кордон зараз реально, потрібне бажання. Якби дали команду «фас», кордон був би закритий. Щодо Авакова, то можу впевнено сказати, що він для нас старається. Ми маємо чим воювати. В «Азові» про нього переважає добра думка, хоча, можливо, і не без того, що десь дбає й про себе. Часом в армії бракує бойового духу.

Таке просте питання: що тобі сниться?

- На війні сняться мої домашні. Тут, вдома – сниться війна. Після повернення нам знадобиться психологічна допомога визначитись де робота, а де життя. Кожен з нас вірить у вищу силу, як би ми її не називали. Всі ми віримо в Бога.

А як ти можеш оцінити ту техніку, якою доводиться воювати?

-В основному - це стара техніка, але вона зараз пристріляна, доведена нами до ладу. Т-64 - старий танк, але машина дуже хороша. Старий пристріляний автомат кращий, ніж новий. В

Лебединську ми знайшли буржуйку, виготовлену на «Діскавері» у Стрию, дуже тішилися і пишалися. Ми всі дуже дружні.

Чи воюють серед вас «беркутівці» ?

-В мене своя особиста думка про «Беркут». Зараз на Сході 10% Беркуту воює. Я б пішов туди служити. Скрізь є люди і людська.

Ти мене здивував. Чим викликані такі симпатії?

-На Майдані фактично «Альфа» навчила нас як оборонятися, як правильно шикувати ряди. Отримавши такі поради, ми вже знали, як розбивати ряди нападників, як укріпляти свої ряди. Я би сказав, що дезінформацію вносили інформаційні маніпуляції. Я бачив відео, як «беркутівець» закрив собою пораненого майданівця. Трофеї з Майдану зберігаю у Франківську. Я займався підготовкою до протистояння. Ми в Стрию робили з пластикових труб захист на ноги. Один хлопчина приїхав до мене з Києва і показав захисну трубу зі шрапнеллю, що застрягла в ній і спасла його від поранення.

А якою бачиш перспективу для себе особисто?

-Перекоаний, що зараз, щоб чогось досягти, потрібний радикалізм, бо тепер маємо екстремальні умови. Маю надію, що коли повернуся, буду працювати в силових структурах. Я вже отримав сертифікат волонтера ДСНС, пройшов курси Червоного Хреста, вишкіл «Альфа» і «Грифону».

Сподіваюся, що ті, хто буде читати ці рядки, відкриє, як і я, щось нове для себе в поглядах нашої молоді.

Розмовляла Л.Ковальська

КОРЕКТУВАЛЬНИК САШКО.

Розмовляємо з Сашком в штабі нашої ГО «Майдан Стрийщини». Олександр погодився приїхати, хоча в хаті кожна жінка знайде для чоловіка заняття, а ще в суботу... Та й погодився мій співрозмовник на зустріч тільки з поваги до «Майдану Стрийщини». Коротко про Сашка: йому 44 роки, син полковника російської армії. Тут, в Україні знайшов свою половинку, з якою проживає зараз в Стрийському районі. Має 20-літню доньку, яку дуже любить.

Сашко воює в АТО біля Волновахи в с. Гранітне, а до мобілізації тричі ходив у військкомат, просився в АТО. «Знятий з обліку», - тричі вислуховував у військкоматі. Та не знали наші керівники, що Олександр за натурою дуже вперта і наполеглива людина. То ж на четвертий раз вони здалися, коли він пішов в атаку. Сашко працював на «Леоні», робота постійна, непогано оплачувана, але спокою не давало почуття обов'язку захистити рідну землю.

Там, на Сході України, бойові дії майже кожен день. Коли тихо, якось неспокійно, бо не знаєш чого чекати. На сьогодні отримав звання молодшого сержанта, служить в 72 бригаді.

Чи була у вас якась військова спеціальність до цих подій?

-Так, в армії при Союзі був десантником. Зараз воюю в мінометній батареї, топогеодезист-вчислювач. Знадобилися мої знання, здобуті в армії. Зараз цієї справи навчаю інших. Та навчити навіть здібного воїна за тиждень неможливо.

В яких умовах довелося жити та й воювати?

-Жили в бліндажах. Самі створювали мінімальні побутові умови. Чергування цілодобове. З лютого доводилося стояти на ногах і

відбивати атаки по 15 годин. Найчастіше обстріли тривали з 6-ї до 12 години дня. Стріляють увечері теж, щоб ми не розслаблялися (жартує). В одному з боїв контузило. Якось привезли контуженого бойовика з російської армії з Воронежа родом. Йому відстрілили ногу. Дуже плакав, що його обманули і він потрапив у полон до нас. Виявилося, що полонений наркоман. Переконавав нас, що йшов звільняти Україну від «фашистів», яких тут не побачив. Та їх там наркоманів тьма. Якось в листопаді був бій. Вони встають з укриття і тупо йдуть на нас на повний зріст під кулі. Всі вколені або обкурені. Ранених полонених лікували і відпускали додому. Самі полонені розповідали, що хтось з них йшов свідомо знищувати «бандерівців», дехто мав кредити, які нічим було погашати, ще інші мали кримінальні справи. До речі, в госпіталі з ними працюють психологи.

Як реагують на цю війну?

-Прямо в очі місцеві говорять, що хочуть жити в ДНР, хоча вони й не знають, хто там керує. Вони іншого життя не знають. Це здебільшого старше населення. Молоді в Гранітному дуже мало. З 7 тис. людей залишилося проживати всього чоловік 800. Грошей туди не завозять, місцеві їх отримують у Волновасі. Дехто голодує. Іноді ми роздавали свої армійські пайки. В порівнянні з минулим роком зараз покращилося харчування.

Зі мною трапився випадок, коли я мало не застрелив хлопчину. Дивлюсь у бінокль і бачу голову, яка то піднімається, то опускається. Ну, думаю, сепаратист. Вже підняв автомат. Та щось мене зупинило. Підійшов ближче. Хлопчина метал збирає. Вдома одна голодна бабуся, маму вбили під час обстрілу. Роздягнутий і голодний хлопчисько 16 років. Нагодували, дали харчів і мішок одягу додому.

Наскільки якісне забезпечення обмундируванням, харчами?

-Якби не волонтери, то не знаю, в чому і з чим ми би воювали. Волонтери допомагали нам формою, берцями, наколінниками, консервами, карематами, спальниками. Ті берці, що видали в армії, через півтора місяця розвалювалися. Спали не роздягаючись. Душ спорудили самі.

Які стосунки склалися з місцевими?

-В Гранітному дехто тримає худобу. Та люди не можуть в повній мірі використовувати поля, бо поля заміновані з метою захисту. З боку сепаратистів вздовж річки Кальмінус все заміноване. Можна натрапити і на снайпера... Серед місцевих волонтерів немає. Є місцеві, які раз на тиждень приносять нам молоко. Та якщо ми звідси підемо, то на завтра вони залишаться без нічого, сепаратисти пограбують все. Якось розмовляв з місцевими жителями, то вони розповіли про випадок, який трапився по сусідству. Чеченці ввійшли в дім, в якому проживала молода сім'я з двома малолітніми дітьми. Чоловіка з дітьми закрили в кімнаті, а семеро чоловік – нелюдів згвалтували жінку. Сепаратисти поводять себе як мародери – що подобається, те візьмуть. Наші собі цього не дозволяють.

Чи можна зараз зупинити війну?

-На мою думку, зупинити війну можна і за один день, бо до кордону всього 32 км. Однак у наших політиків все зав'язане на бізнесі. В Гранітному стоїть батальйон. Відчувається великий вплив російської пропаганди. Чути тільки російську мову. Ніхто не шанує релігійних свят. Звичаї як в Росії.

Як ваші рідні відносяться до України в зв'язку з подіями на Сході України?

-Вони просто ізольовані від інформації. Тому я щомісяця дзвоню додому в Росію. Брат так собі, 50 на 50 сприймає ці події, а батько спочатку дуже активно захищав Росію, адже він в минулому військовослужбовець. Тепер змінив свою думку і відношення до України під моїм впливом. Я зміг їх переконати, що в цій війні винен Путін. Я постійно висилаю їм відео, фотографії. Зараз батько вже не називає мене бандерівцем. Якщо хтось в Росії пробує протестувати, того називають «сепаратистом». В Росії при купівлі сім-карти записуються всі паспортні дані. «Прослушка» тотальна. В інтернеті не знайдеш українського сайту.

Чи є у вас можливість почути новини, подивитись телевізор?

-Ми самі облаштували собі бліндаж, провели туди електрику. Дивимося новини, передачі. В курсі подій, аналізуємо чи по телевізору кажуть правду. В посилках, що отримуємо через «Нову пошту» завжди шукаємо дитячі малюнки, ними завішаний бліндаж. Вони гріють душу й милують око.

Чи вважаєте ви, що наше вище керівництво все робить для перемоги?

-Майже кожен другий готовий іти на Київ. Це викликано відношенням нашого військового керівництва до наших військових. На фронті особливо відчуваєш несправедливість. Все, що обіцяють наші чиновники, не відповідає істині. Багато обіцяли, та нічого не зробили. Зокрема, обіцяли «бойові» по тисячі в день. Не виплатили. Це й породжує незадоволення. Ми підбили два танки, але докази цього подали через день. Виявилось, що вже інші отримали за це гроші (хоча і наші). Якщо не вистачить терпіння, люди підуть на Київ, владу зметуть. Хоча всі розуміють, що такий випад на руку Путіну. Але ми не хочемо, щоб нас тримали за гарматне м'ясо. Нам треба свого Довбуша. Ось був випадок. Наші

хлопці просунулися на віддаль 2 км від кордону, почали окопуватися. І тут поступає команда відступити?! Для чого ж наступали? Кордону як такого немає. Умовний кордон – річка.

А як з оплатою, отримуєте вчасно?

- Так, на карточку. Та, зрештою, там гроші й не потрібні.

Як сталась контузія?

-Контузило в одному з боїв, був евакуйований у Львівський госпіталь. Нічого поганого не хочу сказати про військових лікарів, але не раз чув «ми тебе сюди не кликали». (Пам'ятаєте оте з телевізора “зачем пришел на мой земля?»). Думаю, дуже будуть потрібні психологи бо у хлопців нерви, як натягнуті струни. Інакше може бути біда.

Що вас вразило під час перебування в Гранітному?

- Випадок, коли розстріляли волонтерів. Це навіть жорстокістю важко назвати. Нелюди. Дуже багато безпритульних покинутих собак. Біжать до нас поїсти.

Про що мрієте?

-Найперше, - щоб закінчилася війна. І дуже хочеться додому. Мрію про «дембель». Дуже вже хочеться відпочити.

Що будете робити після демобілізації?

-Знову вбивати? Ні, я цього вже не хочу. Хоча до цього звикають. Та я не хочу, прийти з війни і почути те, що чув кілька днів тому на ринку, коли якась жінка накинулася на іншу, бо та розмовляє російською. Я ледь стримався.

Розмовляла Лідія Ковальська

Ми воювали за Дебальцево...

На нашу зустріч в Народному Домі хлопці приїхали і відразу попередили, що часу обмаль, треба багато справ встигнути зробити. Один з них – Юрій Татарин, другий – його товариш, теж стрілянин майор Дяків Роман. Видно було, що мої співрозмовники думками далеко звідси. А ще треба рідних навідати, зібрати дещо в дорогу.

Почали неквапливу розмову де воювали, як там, на фронті, і мої співрозмовники думками поверталися на передову, до друзів.

Юрій – командир батальйону, Роман – начальник штабу. Обидва несуть тягар відповідальності в першу чергу за наших бійців. Воювали в Дебальцевому. Жили в бліндажі. З жалем і болем згадують, що за наказом командування покинули його. Тепер Дебальцево вже не наше. Зараз бійці підпорядковуються Авакову, воїни Нацгвардії України. Приїхали на ротацію, далі – знову на передову, бо їхня професія – Батьківщину захищати.

Згадують як починалася їхня служба.

Юрій: Видали державну форму. Вона дуже швидко прийшла в непридатність. Допомогли волонтери. Завдяки їм ми сьогодні вдягнуті і взуті. Особливо хочеться розповісти про о. Петра з Львівської духовної семінарії. Унікальний чоловік. Перед ним схиляємо свою голову. Оце священик! Якби всі такі були. Волонтери взяли обов'язок опікуватися військовим шпиталем. Завдяки о. Петру вдалося отримати біноклі нічного бачення, тепловізори, бронезилети та інші речі. При відступі з Дебальцева довелося вибирати між життям і цими речами. Звичайно, життя дорожче.

Який склад вашого батальйону?

Юрій: Війна об'єднала всіх військових. В нашому батальйоні різні люди, з різних куточків України, є навіть кримчанин.

Яку турботу з боку держави ви відчули?

Юрій: Маємо грошове забезпечення. Виділили земельну ділянку. Наприклад, у Львові учасники АТО отримують щомісячну грошову допомогу. В Трускавці щомісяця сім'ям учасників АТО виплачують 2000 грн., діти в школах отримують безкоштовні обіди. Те саме в

дитячих садочках. Такі сім'ї не платять за комунальні послуги. Думаю, що тут основна заслуга Трускавецького міського голови Р.Я.Козиря. Крім того, обіцяв збудувати 9-типоверхівку для колишніх бійців АТО.

Роман: Ми багато в чому завдячуємо волонтерам – від продуктів до одягу. На жаль, не чули про волонтерів Стрийщини.

Тут вже прийшов час мені запротестувати, бо наші волонтери дійсно багато допомагають воїнам АТО. В першу чергу – це ті люди, які чергують в штабі, стоять зі скриньками під супермаркетами, збирають продукти, купують амуніцію, берці, бронежилети, зібрали гроші і придбали реанімобіль. На свята взагалі збирали всілякі смаколики для того, щоб хлопці на передовій відчули Великдень. Головне – треба було доставити до місця призначення нашим бійцям. Це їхній мирний фронт. Важко перелічити всі ті добрі справи, які роблять наші стрийські волонтери.

Роман: там, на фронті, ми самі себе забезпечили спочатку. Придбали 200 бронежилетів, 250 касок. Ось погляньте на форму,- купили за свої гроші. 1850 грн. Шили на замовлення. Тепер отримуємо форму англійську, американську. Форма настільки продумана, зручна для воїнів – має багато різних «тайників» - кишеньок, відділень, можна все розфасувати потрібне під рукою. Така форма створена для людей, з розумом. Уявіть собі наш батальйон: 80% з мобілізованих – це молоді хлопці з простих сімей. Не кожен з них зміг самостійно забезпечити себе формою, бронежилетом, каскою.

А як із взуттям?

Роман: повністю забезпечили волонтери.

Чи часто дзвоните додому? Чи не атакують вас відразу після дзвінка?

Юрій: намагаємося дзвонити кожен день. Був випадок, коли знищили вишку мобільного зв'язку. Тоді три дні не могли додзвонитися. Ми знаємо, що коли ми говоримо, нас слухають, але ми коротко «живий, здоровий, що вдома, як діти».

Чого найбільше чекаєте в посилках?

Юрій: завжди чекаємо на малюнки та листи від дітей. Це для нас найдорожче. В бліндажах всі стіни завішані дитячими малюнками.

(Коли говоримо про дитячі малюнки обличчя воїнів світліють, розпливаються в посмішці). Заради них і воюємо.

Де довелося воювати крім Дебальцева?

Юрій: останній місяць були в Сєверодонецьку, охороняли ГТС. Потім поїхали в Слов'янськ. Там вже по війні, люди живуть мирним життям. Дивно, що за сепаратизм в СІЗО тільки одна Штепа, колишній мер.

Які настрої панують серед місцевих жителів і чому так трапилося на вашу думку?

Роман: настрої 80% на 20%. Чим ближче до передової, настрої змінюються навпаки. Коли звільняємо територію від бойовиків – в людей настрої міняються на проукраїнські 20% на 80%. Головна причина такої поведінки – зомбування людей через ЗМІ. Там не було України.

На війні неминучі втрати, чия смерть вас найбільше зачепила?

Юрій: смерть генерал-майора Кульчицького. (Хлопці показують фотографію місця загибелі генерала Кульчицького. Поставили огорожу, хрест. На могилі квіти.) Кожної ротації їдемо туди. Коли буваємо у Львові, йдемо вклонитися йому на Личаків. То була Людина з великої літери. Справжній командир-батько.

Який бій запам'ятався найбільше, чи була ситуація, коли появлялося відчуття останнього бою?

Роман: як кажуть, попробували всього. Юрій мав бойове поранення, отримав медаль «За доблесну службу» III ступеня. Запам'ятався Углегорськ, де три доби тривав безперервний бій.

Юрій: в мене був образок святого Юрія. Я опинився в місці, де все навколо мене горіло. Я був у вогняній пастці. Поруч впав снаряд і не розірвався. Нікого не зачепило. Всі вийшли без втрат. За дві ротації ми втратили тільки одного бійця. Двох наших взяли в полон. На державному рівні ведеться робота за їхнє звільнення, ми працюємо по своїх каналах.

Вам доводилося брати полонених?

Юрій: ми брали в полон начальника т.зв. Луганської Народної Армії, одночасно начальника розвідки, також молоду дівчину Катерину Анатоліївну. Їх допитали, передали СБУ. Наш гуманізм нам на шкоду. Часом розірвав би голими руками цей ненависний непотріб.

Серед воюючих 20% з Росії тих, хто їх навчає. Хіба шахтар буде керувати «градом»? На початку, коли ми заходили в нову місцевість, настрої серед населення були такі: «бандерівці прийдуть, нас всіх розстріляють». Коли наші потрапляють в полон, терористи проявляють велику жорстокість. Легенди ходять про жінку, яка відрізняється неймовірною жорстокістю до наших полонених. Якась Боня. Це, мабуть, її кличка.

Що на вашу думку треба кардинально змінити в нашій армії?

Юрій: багато що. В першу чергу забезпечити підготовку, гідно одягнути, дати нормальну, сучасну зброю, а не 70-х років. Зміни мають бути радикальними. Не можуть керувати в верхах – поміняти їх.

Який настрій?

Юрій: настрої один - захищати Батьківщину. Кожен день починаємо з нашого Гімну. Спочатку пробивала сльоза. Далі увійшло в звичку, але є така душевна потреба кожен день починати з Гімну.

Наскільки великою є проблема алкоголю в нашій армії?

Роман: серед наших теж є алкоголіки. Зокрема в нашому батальйоні є такий. Я вже не знав, що йому сказати, як вплинути, щоб він не пив. 2-3 дні тверезий, пильнуємо, щоб не пішов у село за горілкою, а він все рівно втече і нап'ється. Приїхала до нього жінка. Кажу їй, що такого воїна нам не треба. А вона каже: «Е, ні, я його вдома не потребую. Нехай хоч тут гроші заробляє і утримує дітей. А якщо загине, то мені держава дасть нормальну допомогу на дітей». Ось така свідомість. Страшно навіть не те, що він сам загине, так він же може нас постріляти. В село завозять щотижня машину горілки. Алкоголіки знайдуть де напиться.

Як вони потрапляють в наше військо?

Роман: через військкомати. Комісії працюють так, щоб пропустити якомога більше на фронт. Тому й закривають очі на алкоголіків.

Яка ваша заповітна мрія?

Юрій: хочемо повернутися в сім'ї, жити в нормальній державі.

Розмовляла Л.Ковальська

ПСИ

Це історія про те, як матір-героїню, два сини якої зараз захищають Вітчизну, активістку Майдану піддають переслідуванням, нападам, тероризують, погрожують вбивством (як їй, так і дітям), залякують. Жінка звернулась в правоохоронні органи (МВС та прокуратуру) міста ще в кінці січня 2014 року. Але правоохоронці затакують справу та не притягають до відповідальності покидьків, що збиткуються над жінкою та її родиною, при цьому двоє синів знаходяться на сході України де захищають нас з вами. Не впадїть з крісла: все це відбувається не десь в Донбасі чи Луганщині, а в самому п'ємонті Західної України – прапороносному і бандерівському Стрию! Але спершу трохи передісторії.

Жінка прийшла в Народний Дім по допомогу для своїх синів, яких мобілізували ще в першій хвилі. На той час родина, в якій п'ятеро дітей, багато речей для хлопців на фронт купила самотужки. На той час на складі в Штабі було що дати, але захворів волонтер, який довгий час виконував обов'язки комірника. Голова організації запропонувала жінці допомогти на складі і та відразу погодилась стати волонтером та слідкувати за порядком на складі. Через короткий час все лежало на полицях на своїх місцях. Зошити приходу та видачі зі складу велися чітко та ретельно.

16 січня 2014 року на склад увійшла група осіб (п'ятеро чоловіків та жінка), яких волонтер не знала. Одна із них І. сказала, що їй потрібен ключ від офісу. Жінка почала дзвонити до голови організації про дозвіл віддати ключ. На той момент телефон не відповідав. Але особи не хотіли чекати і крім цього почали в різкому тоні задавати волонтеру питання, на які вона не могла відповісти. Тоді особа І. наказала забрати ключ у волонтера. Забираючи ключ, жінку вдарили в обличчя... Волонтеру довелося викликати міліцію, було відкрито кримінальне провадження.

Чи ви любите собак? Вони такі різні: маленькі, великі, волохаті або з короткою шерстю, різного кольору, з хвостами та лапами

різної довжини, з плоскими та гострими мордочками, з очима, які вірно дивляться... Та у них одне спільне – вони прихильні до свого господаря і люблять дітей.

У нашої волонтерки на подвір'ї було двоє собак – одна дворова і молоденька лайка. Жили вони в своїх будах – будиночках, охороняли подвір'я з господаркою, пухнаста лайка любила бавитися з дітьми.

В ніч з 07 на 08.02.2015 року з 02.30 до 04.30 години ночі, двоє невідомих осіб на легковому автомобілі під'їхали до житлового будинку нашого волонтера. На її подвір'ї ці особи відкрито, демонстративно, зухвало, з особливою жорстокістю, забили до смерті штиковою лопатою двох її собак, яких забрали з подвір'я і кудись повезли. Засніжене подвір'я залишилося все забризкане свіжою кров'ю. Зранку мама не змогла відповісти десятирічному сину на запитання: - «Де моя лайка?».

Працівники міліції приїхали аж через дві години на виклик. Четверо працівників міліції пасивно, не вдаючись в деталі, отримали поверхово пояснення, вибірково проглянули матеріали відеоспостереження (все було записане на камеру відеоспостереження, встановлену на будинку) і на тому намагалися завершити свій виїзд. На запитання, чому більше нічого не робиться для викриття звірячого вбивства собак, чому не беруться відбитки, чому не проводиться пошук доказів, чому не береться до уваги лопата, якою вбивали собак, працівники міліції насміхаючись відповіли: «Ви думаєте, що це вам у кіно?».

В подальшому, в ніч з 10 на 11.02.2015 року вночі з 01.00 до 02.00 годин, в ніч на 12.02.2015 року та в ніч на 15.02.2015 року невідомі особи неодноразово на автомобілях під'їжджали до будинку волонтера та з допомогою ліхтариків щось шукали на подвір'ї, стежили за її будинком. Коли жінка повторно звернулася у Стрийську міліцію зі скаргами, то у неї знову не хотіли прийняти навіть заяву.

Ці дві події пов'язані бо волонтер є членом громадської організації «Майдан Стрийщини», яка з перших днів Майдану діє в Народному Домі м. Стрия і проти якої вже майже рік ведеться негативна пропаганда. Розповсюджуються безпідставні і підлі чутки

про розкрадання, збагачення, шахрайство...

А ТЕПЕР ЗНОВУ ПЕРЕДІСТОРІЯ...

Слід згадати історичні умови, за яких створювався Штаб національного спротиву (ШНС) в Народному Домі.

30.11.2013, після розгону студентів у Києві, в Стрию утворився Штаб Національного Спротиву (на той момент під назвою Народний комітет опору диктатурі «Євромайдан-Стрий-Київ»).

Членами ШНС були: Остапович Марта Ігорівна, Йосипчук Орест Васильович, Курило Орест-Мар'ян Васильович, Назаренко Костянтин Петрович, Тиченко Євген Миколайович, Коцур Олег Юрійович, Вінярський Юрій Омелянович, Цалин Лілія Богданівна, Коцур Вікторія Володимирівна, Глух Уляна Михайлівна, Маковський Петро Ількович, Готь Ростислав Леонідович, Мокрицький Юрій Тарасович, Медюх Олег Олександрович, Поліщук Ірина Миколаївна, Тивонович Ростислав Ігорович, Андреева Галина Едуардівна, Торкало Ганна Миколаївна, Гаврилів Леся Ярославівна, Хомин Руслан Іванович, Козак Роман Васильович, Кам'янка Володимир Степанович, Сидор Ігор Йосифович, Жураківська Оксана Володимирівна, Тяско Юрій Володимирович, Брик Ігор Богданович. До 19.02.14 ШНС очолював Орест Йосипчук, після – Орест Курило.

Над кожним з членів штабу нависала реальна загроза репресій, якби розвиток подій повернувся по іншому. І, не зважаючи на це, цілодобово велась робота по підтримці Майдану, проводилися щотижневі віча, вівся облік, хоча міг стати чудовою зачіпкою для злочинної влади, щоб розкрутити фіктивні кримінальні справи з вигаданих підстав. Облік вівся (не зважаючи на всі ризики) саме тому, щоб ні в кого не могла зародитися підозра у зловживаннях. Вівся членами штабу і волонтерами, які не отримували за цю працю жодної винагороди і не мали спеціальних навиків такого ведення. До цієї праці міг долучитися кожен бажаючий. Головне – бажання працювати і порядність. Все було прозоро і відкрито (для тих, хто

долучався до праці, звісно). Облік вівся у тій формі і в той спосіб, який вважався доцільним. Регулярно оприлюднювалися звіти.

Для введення своєї діяльності у певні організаційні та офіційно-правові рамки Штаб вирішив реформувати свою діяльність шляхом перетворення в офіційну громадську організацію. Рішення про створення такої організації було прийнято 22.12.13 на щонедільному віче, яке стало своєрідними установчими зборами ГО «Стрийський Майдан» (ГО «СМ»). Засновниками ГО виступили практично всі перераховані члени ШНС. Особами, уповноваженими представляти ГО було обрано О. Йосипчука та О. Курила. Вони ж посвідчили заяву в нотаріуса про створення ГО 26.12.13.

10 січня 2014 року ГО «Стрийський майдан» було внесено в реєстр громадських об'єднань Мінюсту за реєстраційним № 1413449.

Однак обрана організаційно-правова форма не давала можливості органічно перетворити Штаб в громадську організацію (ГО). В ГО не існувало жодних структурних органів, для прийняття будь-якого рішення щоразу довелося б збирати загальні збори і т.п. Діяльність і далі велася у форматі Штабу. Тож на порядку денному постало питання структуризації ГО. Така була проведена 27.03.2015, коли на загальних зборах ГО було утворено колегії та обрано Раду Координаторів. Однак і дана форма не дала змоги організувати роботу таким чином, щоб Штаб злився з ГО. Отже назріла чергова реформа організаційної структури. Окрім того вже почала допікати відсутність статусу юридичної особи (відсутність печатки, розрахункового рахунку).

20.08.14 відбулися 3-ті збори ГО «СМ» - установчі як юридичної особи. Вирішено було, що організація повинна набути статусу юридичної особи, що має бути обрано єдиного голову організації, затверджено Статут ГО «СМ». Ніяких протестів у зв'язку з реорганізацією ніхто тоді не висловлював. Однак головуюча зборів І. не спромоглася як належить провести збори та написати відповідний протокол. Зрозуміло, що з таким протоколом нічого навіть було думати йти до органів юстиції з метою реєстрації юридичної особи. Тому через місяць довелося скликати нові збори.

28.09.14 о 12:30 відбулися 4-ті збори ГО «СМ». Це дуже важливі збори, на яких слід зупинитися детальніше. На них вирішувалося,

яким чином організація має набути статусу юридичної особи. Після консультацій з управлінням юстиції було з'ясовано, що під тою самою назвою (ГО «Стрийський Майдан») набути статусу юрособи не вдасться. Тому постало питання визначити нову назву організації (зауважимо – тієї самої організації, ГО «Стрийський Майдан»), затвердити нову редакцію статуту, погоджену з юстицією та переобрати керівні органи відповідно до внесених змін. Більшості, **за що було проголосовано**, в якості нової назви організації, сподобалася назва «Майдан Стрийщини» (МайСтр). Як видавалося, на той момент всі чудово розуміли, що це одна і та сама організація. Та сама І., яка нині позиціонує себе як «голову» ГО «Стрийський Майдан», цілком успішно була обрана головою організаційно-інформаційної колегії та членом правління і не оголошувала самовідводів. Більше того, тривалий час (як і інші «розкольники») брала участь в роботі єдиного правління ГО «СМ» – МайСтр.

03.12.2014 ГО «Майдан Стрийщини» офіційно зареєстровано як юридичну особу.

25.01.14 відбуваються збори з незрозумілим статусом, на яких група осіб оголошує, що ГО «СМ» «не помер, він буде вічно жити». Таким чином, в порушення рішень третіх і четвертих зборів ГО «СМ», ці особи свідомо розколи організацію та самозванно проголосили себе поводитирями структури, до створення якої, м'яко кажучи, мали досить опосередкований стосунок.

Тож на даний час жодної окремої організації ГО «Стрийський Майдан» не існує. Згідно рішень третіх і четвертих зборів ГО «СМ» громадська організація «Майдан Стрийщини» є прямим і невіддільним продовженням ШНС і ГО «СМ», наступним етапом еволюції цих структур. Формальне існування в держреєстрі двох окремих організацій пов'язане з недосконалістю державного механізму реєстрації та реорганізації ГО, а не з волею членів організації.

Крім цього раптом в серпні 2014 року знайшлись особи, які почали сумніватися в правильності витрачання коштів. Ці «активісти» з'явилися в ГО «Стрийський Майдан», коли доля Януковича вже була вирішена і вже не треба було цілодобово на громадських засадах працювати в Народному Домі. Причому,

В., який має особливі претензії до членів штабу, у свій час категорично відмовився дати автобус на Майдан. І. майданівці занесли ще в січні 2014р. в «чорний список». І. прийшла в штаб зі словами «ми від громади прийшли контролювати», О. почала писати заяви – скарги на волонтерів в контролюючі органи, Т. як бувший (?) працівник МВС, за всім спостерігав і ... Ми вбачали небезпеку зі сторони банди Януковича, а натомість отримали ножа у спину зовсім від інших осіб. Особливо гірко, що це зробили не комуняки, не регіонали, а ниці людці, які спершу позиціонували себе соратниками, борцями за справедливість, а тепер намагаються привласнити все, що їм аж ніяк не належить – від коштів до історії організації. Яке моральне право мають особи, що близько не стояли в ті буремні дні до роботи ШНС, пхати свого носа до його справ? Що вони можуть знати чи розуміти? Вони створили в жовтні 2014 року свою організацію «Почни з себе», але почали з волонтерів. Чому так звані активісти взялися шукати корупціонерів не серед представників владних структур, а в громадській організації?

І взагалі, як можна вимагати від революційної організації строгого дотримання якихось формальностей? Це як вимагати від ОУН Бандери 40-х років фінансового звіту до фіскальних органів Польщі, на яку суму він здійснив реквізиції у польських банках. Коли працював ШНС, мова вже йшла про засоби захисту для майданівців і не лише. Є такі речі, про які досі не варто широко розповсюджуватися.

Не дивлячись на це, було прийняте спільне рішення про проведення «народної ревізії», що вже закінчила свою «роботу». Мало того, що деякі члени так званої «ревкомісії» перешкоджали діяльності по забезпеченню наших захисників в зоні АТО, результатом її, очевидно, мало стати те, що неіснуючі порушення будуть підняті на щит самозваними «поборниками», щоб остаточно підірвати довіру до волонтерської праці в нашому місті. І це при тому, що, не зважаючи на всі старання, упереджену цілеспрямованість і злісний настрій, жодного зловживання їм «відкопати» так і не вдалося.

Крім цього голові організації довелося тратити час на пояснення органам МВС, СБУ, обласної податкової, куди були написані скарги.

Виявилося, що крім нашої, волонтерська діяльність жодної громадської чи волонтерської організації у Львівській області не перевірялась.

Хоч немає доказів суб'єктивних намірів окремих осіб сприяти пропутінській політиці гібридної війни, слід визнати, що поведінка цих окремих осіб об'єктивно сприяла дискредитації волонтерського руху, підриву обороноздатності держави та розколу проукраїнських сил. Ідіотизм неврівноважених осіб, що все намагаються відшукати скалки в очах ближніх, очевидний. Спонукувані особистою неприязню до інших окремих осіб, що працювали в ШНС, проводять і далі кампанію під гаслом «Тримай злодія».

Постають питання: хто зацікавлений у дискредитації волонтерського руху? Хто хоче знищити громадську організацію, яка здобула авторитет громади під час Майдану і активно допомагає мобілізованим стрія нам? Хто не зацікавлений у розбудові громадянського суспільства? Кому незалежні громадські та волонтерські організації заважають? Хто в Стрию керує цими псевдопатріотами?

Ось так історія жінки, матері – героїні, матері двох мобілізованих синів пов'язалася з історією громади, історією міста та країни.

Декілька днів тому її десятилітній син сховався за диваном і його ледве знайшли через декілька годин. Коли мама його запитала, чому він це зробив, хлопчик відповів: «Я злякався, щоб мене не вбили, як наших песиків...»

У нас також є багато запитань до працівників правоохоронних органів: чому клопотання потерпілої не виконано, чому провадження не об'єднано, чому слідча група не створена, а слідство доручене молодому слідчому, чому дотепер не опитано всіх зацікавлених осіб, чому через 4 місяці часу не встановлені злочинці та правопорушники, чому на неодноразові письмові та усні скарги до міліції та прокуратури відповідь одна - байдужість і бездіяльність?

Скільки ще громадяни нашого міста будуть миритися з бездіяльністю міліції, яку утримує своїм коштом?

**ПРИДБАНО ДЛЯ МОБІЛІЗОВАНИХ
ЗА КОШТИ СТРИЙСЬКОЇ ГРОМАДИ**

Придбано	Кількість	Сума (ГРН.)
З 01.03.2014р. по 30.04.2015 р.		
Бронежилети	26	87100
Тепловізор	2	121307
Мікроелектростанція	1	3 247
Електрогенератор	3	6903
Прожектори	10	402
Бензопилка	1	640
Військова оптика	15	27 800
Прилади нічного бачення	9	79 555
Електродрель	1	450
Радіостанції	5	1 480
Ліхтарики налобні	30	1 060
Форма камуфляжна захисна сітчаста	50	6 600
Форма камуфляжна (костюми)	4422	70 755
Берци полегшені	96 пар	19 500
Гумові чоботи	146 пар	7684
Утеплювач до чобіт	20 пар	560
Шльопанці	140 пар	1 255
Майка	22	1 100
Устилки для взуття	200	410
Труси	101	1520
Шкарпетки	2070	8 869
Бандана	50	625
Карімат	235	20 126
Ремонт техніки та інше для в/ч 2847		212 160
Подушки для в/ч 2847	215	16 000
Тельняжки	20 шт.	820
Термоштани	150	11050
Гольф до форми	220	12750
Аптечки для солдат	150	680
Дощовики	32	4489
Пилки по дереву	5	443

Лопати	20	1680
Сокира	5	735
Медикаменти, кровоспинні		20139
Куртка камуфляжна	41 шт.	14120
Кальсони	250 шт.	8260
Рукавиці	402	13022
Ремонт техніки в АТО		9000
Шапки	100	2200
Берці зимові	192	60560
Балаклави	200	7250
Джгути медичні	150	6000
Камуфляжна сітка		6099
Намети для АТО	2	1253
Ліхтарі з батарейками	27	2664
Розгрузка	21	2020
Миски для купання	10	458
Ремкомплект		1000
Термобілізна	60	7500
Оргтехніка для 24 омб		5500
Скоби металеві, цвяхи, дріт		1485
Навігатор для ДУК	1	771
Навігатор для 24 омбр	1	3500
Спальні мішки (Німеччина)	10	95євро +70 доларів
Валянки	12	720
Електроматеріали та інструменти		4295
Спальні мішки (з них – для ДУК – 20 штук)	75	13340
Рюкзаки	12	2400
На пальне для транспортування 2-х реанімобілів та техніки в зону АТО		11000
Укомплектування реанімобіля		3815
Допомога батальйону ОУН		19300
Електронасос	1	860
Каліметорний приціл	1	750
Кепки камуфляжні	25	1125

ПАМ'ЯТАЙМО

Список мобілізованих зі Стрийщини, які загинули

Коваль Павло, м. Стрий; **Штинда Микола**, м. Моршин; **Безручак Андрій**, м. Стрий; **Лі Артур**, с. Ходовичі, **Жилін Руслан**, м. Червоноград (батьки живуть в Стрию), **Брус Тарас**, с. Баня Лисовицька. **Бурдяк Юрій**, с. Завадів

Список поранених та травмованих в зоні АТО

Смолянин Володимир, Арнаут Ігор, Микитін Василь, Стельмах Віктор, Мельник Микола, Срогий Роман, Талама Ігор, Сапочев Євген,	Табачук Руслан, Калікін Віктор, Іванів Василь, Малишкін Віталій, Шевченко Роман, Дулиш Володимир, Долішній Степан, Юрович Дмитро,	Здирко Василь, Сенько Василь, Семенін Руслан, Лучко Олег, Печар Андрій, Гук Андрій, Панчук Валерій
--	--	--

ДОПОМОЖИ ПОРАНЕНОМУ ЗЕМЛЯКУ

- Калікін Віктор 5167 4900 1413 1883 Ощадбанк
- Микитін Василь 5168 7572 7137 8392 Приватбанк
- Юрович Дмитро 4149 4978 1584 6946 Приватбанк
- Сенько Василь 5168 7572 6336 7718 Приватбанк
- Гук Андрій 5167 4900 3429 1964 Ощадбанка
- Лучко Олег 5167 9911 0183 1277 АльфаБанк
- Семенін Руслан 5168 7572 8613 0093 Приватбанк

Список бійців, які пропали безвісти: Гураль Олег

**Присвоєно звання
ГЕРОЯ УКРАЇНИ ЗАГИБЛИМ СТРИЯНАМ**

АНДРІЮ КОРЧАКУ ЮРІЮ ДЯКОВСЬКОМУ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ! ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «МАЙДАН СТРИЙЩИНИ»

82400, Львівська обл., м. Стрий, вул. Народна, 8 st.maydan@gmail.com www.smaidan.jimbo.com

Наші реквізити: ЕДРПОУ / ДРФО 39527322, Львівська філія ПАТ КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК
«ПРИВАТБАНК», МФО 325321 Розрахунковий /рахунок № 26007053827960
Тел.. 093 42 90 519